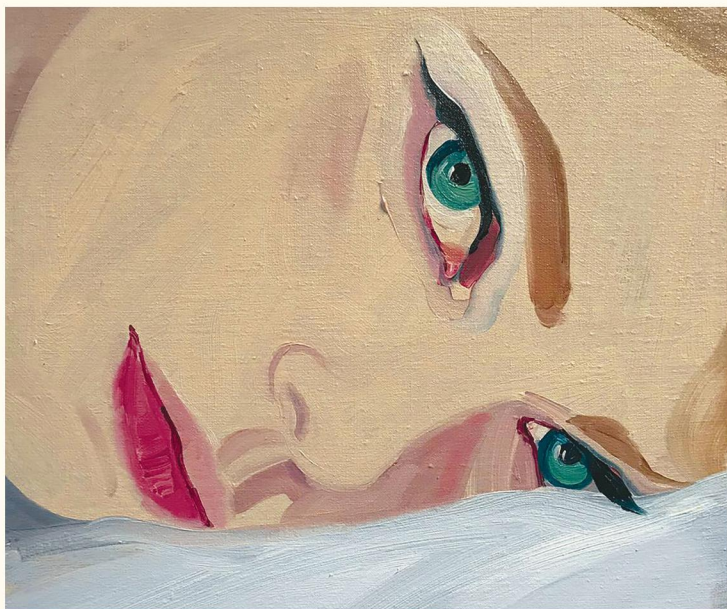

CLEOPATRA & FRANKENSTEIN

COCO MELLORS

Preložila Mária Bebejová

Copyright © 2022 by Coco Mellors

Translation © Mária Bebejová, 2024

Original design © Jo Thomson/HarperCollins*Publishers* Ltd, 2022

Cover painting © Gill Button, 2022

Layout © Martin Fiala, 2024

Slovak edition © Laputa/Literárna bašta, 2024

ISBN 978-80-8283-069-2

COCO MELLORS

**CLEOPATRA
&
FRANKENSTEIN**

Preložila Mária Bebejová

Venujem svojej mame, ktorá verila

*Rozpoľ ma ako vlašský orech,
oddeľ to, čo je prázdne,
od toho, čo nesie plody.*
OMOTARA JAMESOVÁ

*Hladujme spolu ešte chvíľu.
Neublížme si, ak sa dá.*
MAYA C. POPOVÁ

December

Keď nastúpil, bola už vo výťahu. Pozdravil ju kývnutím hlavy, otočil sa a s hrmotom zavrel železnú výťahovú mrežu. Nachádzali sa v prestavanej továrni v Tribece, ktorú ešte stále obsluhovali nákladné výťahy. Stáli tam len oni dvaja, bok po boku, keď sa mechanizmus dal so stonaním do pohybu. Spoločne sledovali betónové steny budovy, ktoré sa im za výťahovou mrežou mihali pred očami.

„Po čo si sa vybrala?“ spýtal sa bez toho, aby jej venoval pohľad.

„Prosím?“

„Mňa poslali po ľad,“ odvetil. „A teba?“

„Ach, po nič. Idem domov.“

„O pol jedenástej na Silvestra? To je buď tá najsmutnejšia, alebo najrozumnejšia vec, akú som kedy počul.“

„Buď taký dobrý a povedz, že najrozumnejšia,“ odvetila.

Srdečne sa zasmial, hoci sa jej nezдалo, že by povedala niečo náramne vtipné. „Britka?“

„Londýnčanka.“

„Tvoj hlas znie, ako keď sa zahryzneš do jablka Granny Smith.“

Vzápätí sa na revanš zasmiala ona, tentoraz už s menším ostychom. „To je ako?“

„Slovom: chrumkavo.“

„Na rozdiel od zahryznutia do jablka Pink Lady alebo Golden Delicious?“

„V jablkách sa vyznáš.“ Uznanelivo prikývol. „Ale bolo by šialené myslieť si, že znieš ako Golden Delicious. To by si musela mať stredozápadný prízvuk.“

So slabým zadunením dorazili na prízemie. Otvoril výtahovú mrežu, aby mohla prejsť.

„Si čudák,“ prehodila ponad plece.

„Bezpochyby.“ Pridal do kroku, aby jej mohol otvoriť aj dvere na budove. „Nechce sa ti odprevadiť tohto čudáka do večierky? Chcem ťa ešte počuť rozprávať.“

„Hm, čo také by som mala povedať?“

„Napríklad aluminum.“

„Myslíš alumínium?“

„A je to tu!“ S potešením si priložil dlane na uši. „Tá britská slabika navyše. A-lu-mí-ni-um. Úplne ma to odrovnalo.“

Snažila sa tváriť skepticky, ale videl na nej, že sa baví.

„Zdá sa, že je ľahké ťa odrovnať.“

Prekvapilo ju, že zastavil a vážne sa nad tým zamyslel.

„Nie,“ reagoval napokon. „Nie je.“

Stáli na ulici. Obchod s neónovými nápismi oproti nim zalieval chodník zábleskami žltej, ružovej a modrej farby. PIVO MILLER LITE. AKTY NAŽIVO. JE VYMALOVANÉ.

„Kde je vlastne tá večierka?“ opýtala sa. „Zišli by sa mi nejaké cigarety.“

„Asi dva bloky tadiaľ.“ Ukázal smerom na východ. „Kolko máš rokov?“

„Dvadsaťštyri. Fajčiť už môžem, pokiaľ ti ide o to.“

„To je ideálny vek na fajčenie,“ podotkol. „Čas určený na riešenia a pôžitky. Tak nejako sa to píše v tej Larkinovej básni?“

„Bože, necituj poéziu. Môžeš tak nechtiac odrovnať mňa.“

„Oslavujem elektrické telo!“ zvolal. „Telá mužov a žien sa do mňa zapletajú, a ja sa zapletám do nich.“

„La-la-la! Nepočúvam ťa!“

Zakryla si uši a rozbehla sa po ulici. Prefrčalo okolo nej auto, z ktorého sa ozývala veselá popová pieseň. Dobehol ju pri semaforoch a ona neisto spustila ruky z uší. Mala na nich detské ružové kožené rukavice. Podobne ružové boli aj jej líca.

„Neboj sa, viac si už nepamätám,“ odvetil. „Už ti nič nehrozí.“

„Prekvapuje ma, že si vôbec niečo pamätáš.“

„Som starší ako ty. Moja generácia sa podobné veci musela v škole učiť naspamäť.“

„O koľko starší?“

„Proste starší. Ako sa voláš?“

„Cleo,“ odvetila Cleo.

Prikývol.

„Príznačné,“ zhodnotil.

„Prečo?“

„Cleopatra – pôvodne známa ako tá, ktorá odrovnávala mužov.“

„Ale ja som len Cleo. A ako sa voláš ty?“

„Frank,“ odvetil Frank.

„To je skratka pre...“

„Pre nič. Čoho skratka by už len mohlo byť meno Frank, preboha?“

„Netuším,“ usmiala sa Cleo. „Frankfurter¹, Frankincense², Frankenstein...“

„Frankenstein by sedel. Otec monštier.“

„Máš na svedomí nejaké monštrá?“

„Skoro,“ odvetil Frank. „Mám na svedomí reklamy.“

„Bola som si takmer istá, že si spisovateľ,“ podotkla Cleo.

„Prečo?“

„Pre to slovíčko, čo si použil. *Chrumkavý*,“ povedala Cleo so zdvihnutým obočím.

---

¹ Frankfurtský párok (pozn. prekl.).

² Kadidlo (pozn. prekl.).

„Založil som reklamku, kde končia ľudia, ktorí sa ako spisovatelia nedokázali presadiť,“ vysvetlil Frank.

Kráčali, kým sa na rohu neobjavila vysvietená večierka. Bola obklopená vedrami s karafiátmi a povädnutými ružami. Frank jej otvoril dvere a ozvalo sa zacinkanie. V osvetlenom interiéri obchodu sa na seba prvýkrát poriadne pozreli.

Cleo odhadovala, že Frankovi fahá na štyridsiatku alebo má krátko po nej. Ako prvé ju však zaujali jeho láskavé oči, ktoré sa po stretnutí s tými jej mimovoľne privreli. Dlhé jemné riasy sa mu otierali o sklíčka okuliarov a dodávali jeho hranatej tvári prekvapujúcu jemnosť. Kučeravé tmavé vlasy, poddajné ako jahňacia vlna, mal na temene trochu porednuté. Keď zaregistroval jej pohľad, neisto si ich prehrabol rukou. Pokožku na chrbte ruky a tvári mal pehavú a opálenú, hoci bola zima. Ladila s jeho tmavým kašmírovým šalom, zastrčeným do kvalitne ušitého zvrchníka. Mal štíhlu, energickú postavu tanečníka na dôchodku, telo, ktoré naznačovalo striedmosť a inteligenciu. Cleo sa uznanlivo pousmiala.

Frank jej úsmev opätovoľ. Ako väčšina ľudí, aj on si najprv všimol jej vlasy. Splývali jej na pleciach ako zlatá opona, ktorá sa rozhrnula, aby odhalila toľko očakávané prvé dejstvo: jej tvár. Išlo o naozaj pozoruhodné predstavenie. Inštinktívne vytušil, že by ho mohol sledovať celé hodiny. Na viečkach mala výrazné čierne linky v štýle šesťdesiatych rokov, zakončené malou zlatou hviezdíčkou. Aj líca mala poprášené niečím trblietavým a zlatým, čo sa v svetle lesklo ako šampanské. Bola zabalená v ťažkom ovčom kabáte, doplnenom ružovými detskými rukavicami, ktoré si všimol už skôr, a bielou vlnenou baretkou. Na nohách mala vyšívane krémové kovbojské čižmy. Všetko na nej spolu ladilo. Frank ešte nikdy nestretol nikoho, kto by vyzeral ako ona, hoci väčšinu svojho života strávil obklopený krásnymi ľuďmi.

Cleo jeho priamy pohľad privádzal do rozpakov, preto sa otočila, predstierajúc, že skúma poličku, na ktorej sa, nanešťastie, nachádzali len konzervy s mačacím krmivom. Obávala sa, že má na sebe príliš veľa mejkapu a pod umelým osvetlením vyzerá ako klaun.

„Braček,“ oslovil Frank muža za pultom. „Šťastný nový rok.“

Muž vzhladol od novín, v ktorých čítal o ďalších vládou zastrešovaných mučivých praktikách vo svojej vlasti. Chvíľu sa čudoval, čo mohlo tohto bieleho muža priviesť k myšlienke, že sú bratia, no potom sa usmial.

„Aj tebe,“ povedal.

„Kde nájdem ľad?“

„Ľad nie je.“ Pokrčil plecami.

„V akej večierke už len nemajú ľad?“

„V tejto,“ odvetil muž.

Frank zdvihol ruky na znak kapitulácie.

„Dobre teda, žiadny ľad.“ Otočil sa ku Cleo. „Chceš tie cigarety?“

Cleo si prezrela ceny cigariet na poličke a vytiahla peňaženku, ktorá, ako si všimol Frank, vlastne vôbec nebola peňaženkou, ale zamatovým vrecúškom preplneným papierikmi a obalmi. Dlhými prstami sa váhavo prehrabávala jej obsahom.

„Viete čo,“ začala, „mám tu zopár papierikov na šúľanie. Asi si vezmem len vrecúško tabaku. Nejaké malé. Koľko stojí?“

Frank zbadal, ako sa postoj muža začal uvoľňovať, keď ho Cleo oslovila. Bolo to ako sledovať čelo ľadovca roztápajúce sa v mori. Aj on sa roztápal.

„Nádherná slečna,“ zamrmlal. „Koľko ste ochotná zaplatiť?“

Červený rumenec jej stúpala od hrdla až k brade.

„Nechaj, ja to vezmem,“ ponúkol sa Frank a položil na pult svoju kreditku. „A,“ zdvihol tabuľku mliečnej čokolády, „toto tiež. Ak by si náhodou bola hladná.“

Cleo sa naňho vďačne pozrela, ale nenamietala.

„Jedny capri, prosím,“ povedala Cleo. „Tie ružovofialové.“

Vonku sa Cleo rozhliadla po ulici.

„Dnes už taxík nezoženies,“ podotkol Frank. „Kde bývaš?“

„East Village,“ odpovedala Cleo. „Neďaleko Tompkins Square Parku. Nie je to až tak ďaleko, prejdem sa.“

„Prejdem sa s tebou,“ ponúkol sa Frank.

„To nie,“ zaprotestoala Cleo. „Je to veľmi ďaleko.“

„Pred sekundou si tuším povedala, že nie je.“

„Zmeškáš polnočné odpočítavanie.“

„Na to sa môžem vysrať,“ utrúsil Frank.

„A čo ten ľad?“

„Máš pravdu. Ten je dôležitý.“

Cleo zosmutnela. Frank sa zasmial. Vykročil smerom na sever, takže jej nezostávalo nič iné, len ho nasledovať. Obzrel sa a uvidel, ako cupká vedľa neho. Vzápätí spomalil.

„Nie je ti zima?“

„Nie, vôbec,“ odvetila. „A tebe? Požičiam ti svoju *chapeau*?“

„Tvoju čo?“

„Moju čiapku. Je to baretka, čiže sa jej obvykle prihováram po francúzsky.“

„Vieš po francúzsky?“

„Len trochu. Napríklad *chocolat chaud avec chantily a c'est cool mais c'est fou*.“

„Čo v preklade znamená...“

„Horúcu čokoládu so šľahačkou a si cool, ale šialený.“

Obe vety sa ukázali ako prekvapujúco užitočné. „Takže, chceš ju?“

„Obávam sa, že nie som vhodný typ na nosenie baretky.“

„Hlúposť,“ namietla Cleo. „Svet je tvoja *chapeau*.“

„Vieš čo?“ Frank strhol Cleo baretku z hlavy a odhodlane si ju natiahol na tú svoju. „Máš pravdu.“

„*Magnifique*,“ povedala. „*Allez!*“

Zamierili na východ, smerom k čínskej štvrti. Náhle sa okolo nich prehnala skupinka žien. Všetky mali na hlavách strieborné cylindre a snečné okuliare z najnovšej kolekcie roku 2007. Jedna z nich zatrúbila na papierový klaksón priamo Frankovi pri hlave a skupina vybuchla v smiech. Stiahol si baretku z hlavy.

„Bolo by odo mňa nemiestne poznamenať, že Silvestra nemám rád?“ opýtal sa.

Cleo pokrčila plecami. „Obvykle oslavujem len lunárny nový rok.“

Frank chvíľu čakal, no ďalej už nepokračovala.

„Takže, čo najlepšie sa ti v tomto roku prihodilo?“ spýtal sa.

„Mám vybrať len jednu vec?“

„Koľko len chceš.“

„Bože, musím porozmýšľať. No, prešla som na antidepresíva, s ktorými som zase schopná dosiahnuť orgasmus. To by mohlo byť ono.“

„Páni, tak toto som nečakal. V každom prípade je to skvelá správa.“

„Klitoriálny aj vaginálny.“ Cleo zdvihla oba palce na rukách.

„A čo ty? Čo najlepšie sa tento rok stalo tebe?“

„Pánabeka, rozhodne nič, čo by sa vyrovnalo tomuto.“

„Nemusí to byť také osobné! Prepáč, asi to odo mňa vyznelo čudne. Hanbím sa.“

„Náhodou je to skvelé! Určite ide o veľkú vec. Ja svoje trápenia liečim po starom – veľkými dávkami alkoholu a sebaoptláčania.“

„A funguje to?“

Frank napodobnil jej zdvihnutie palcov a pokračoval v chôdzi.

„V každom prípade je podľa mňa veľmi pôsobivé, že sa o seba takto staráš,“ povedal.

Pomedzi nich sa predrala ďalšia skupinka oslavujúcich, ktorá prehlušila Frankovo posledné konštatovanie. Obišiel ju, aby mohol zase kráčať vedľa nej a zopakovať jej ho.

„To je od teba veľmi milé. Mám len veľa...“ Neurčito mávla rukou smerom k hromade odpadkov ležiacej na chodníku neďaleko nich. „Problémov v rodine. Musím byť opatrná.“ Odkašľala si. „Ale porozprávaj mi radšej o tom, aký rok si mal ty.“

„Najlepší moment minulého roka? Asi niečo, čo sa týka práce. Vyhral som cenu za reklamu, ktorú som režíroval. To ma potešilo.“

„To je úžasné! Akú cenu?“

„Volá sa Lev z Cannes. V mojom odvetví sa to považuje za veľkú vec. Ale v skutočnosti o nič nejde, naozaj.“

„Tomu neverím. Aj ja by som veľmi rada za niečo získala cenu.“

„Určite získaš,“ vyhlásil presvedčivo.

Prešli okolo dvoch mužov, ktorí sa pravdepodobne nepoznali, čo im však nebránilo v spoločnej snahe pokropiť močom stenu oproti nim. Frank ponúkol Cleo ruku, keď preskakovala dvojité pramienok moču. Pokrútila hlavou.

„Chlapi!“

Jej ruka chvíľu zotrvala v jeho dlani, no potom si ju vytiahla a opäť sa prehrabala v taške.

„Takže...“ začal váhavo Frank. „Máš niekoho konkrétneho, s kým, ehm, zažívaš tie orgazmy?“

Frank chcel pôsobiť ako „zvedavý kamarát“, no obával sa, že to skôr vyznelo ako otázka znepokojeného poradcu z kliniky zameranej na liečbu pohlavných chorôb.

„Myslíš tie klitoriálne aj vaginálne?“ doberala si ho Cleo.

Frank si odkasľal.

„Áno... presne tie.“

Cleo sa naňho úkosom pozrela šibalskými očami.

„Momentálne len sama so sebou.“

Tvár sa mu mimovoľne rozžiarila. Zasmiala sa.

„Tá predstava sa ti páči, že? A čo ty? Nemal by byť každý muž v tvojom veku už ženatý?“

„Nie, ten zákon už neplatí,“ odpovedal Frank. „Už je to na báze dobrovoľnosti.“

„Vďaka bohu,“ hlesla Cleo a zapálila si cigaretu.

Vybrali sa na sever k Broome Street, prešli okolo výkladov s izbovými rastlinami, ale aj ponukami vešteckých služieb, lustrami a veľkými mixérmi do profesionálnych kuchýň. Rozprávali sa o novoročných predsavzatiach, o ingredienciách v koktaile Old Fashioned a tiež o tom, koho poznali na večierku, z ktorého odišli (Cleo: jedného človeka; Frank: všetkých). Hovorili aj o hostiteľovi, slávnom peruánskom šéfkuchárovi Santiagovi, ktorého Frank poznal už dvadsať rokov. Cleo sa na večierok dostala vďaka spolubývajúcej, ktorá robila hostesku v Santiagovej reštaurácii. Tá sa však krátko po jej príchode vyparila s nejakým islandským performerom. Rozprávali sa aj o Pine Bauschovej, Kare Walkerovej, Paulovi Ardenovi, Stevie Nicksovej a Jamesovi Baldwinovi.

„Milujem jednu zbierku esejí od kurátora Hansa Ulricha Obrista,“ povedala Cleo. „Volá sa *Ostré jazyky, výrečné ústa, otvorené oči*... A zvyšok názvu si už nepamätám.“

„Slovami rozhodne nešetří.“

„Och, čítal si to?“

„Nie, len ten názov... Ale to je jedno. Stále si hovorím, že by som mal viac čítať,“ priznal.

Cleo pokrčila plecami. „Proste kúp knižku a prečítaj ju.“

„Naozaj? To mi nenapadlo.“

„V každom prípade v jednej eseji hovorí o tom, že podľa toho, aký je človek zvedavý, sa dá zistiť, aký je milenc. Máš si v hlave počítať, koľko otázok ti položí za minútu. Ak sa spýta štyri a viac otázok, záleží mu na tom, aby bol jeho partner uspokojený.“

„A ak sa nespýta vôbec nič?“

„Potom môžeš predpokladať, že nelíže pičky. Alebo... veď vieš... nefajčí vtákov, ak je to tvoja parketa.“

„Pičky,“ odpovedal Frank rýchlo. „Tie sú moja parketa.“

Venovala mu ďalší zo svojich pobavených pohľadov.

„To som sa dovtípila.“

„A tvoja?“

„Moja parketa? Vtáky.“ Zasmiala sa a naklonila hlavu nabok, aby sa nad tým ešte zamyslela. „Možno s malou dávkou pičiek. Ale naozaj malou. Takou malou ako tie kabelky, čo sa nosia do opery.“

Frank prikývol. „Pičková večerná kabelka.“

„Presne. Na rozdiel od, ehm, vreca vtákov.“

„Vtákový cestovný kufor.“

„Maxikabelka na vtáky.“

„Erekčný vak.“

Cleo sa rozosmiala a rozžiarenú tvár si schovala do dlaní. Vyzerala, akoby sa pokúšala zahasiť zápalku.

„Bože, už zniem ako predátorka. Zmeňme, prosím, tému.“

„Takže...“ Frank sa zhlboka nadýchol. „Čo robíš? Odkiaľ si? Ako dlho si v New Yorku? Máš súrodencov? Kedy máš narodeniny? Aké si znamenie? Aký kameň prislúcha tvojemu znameniu? Veľkosť topánok?“

Cleo sa neubránila ďalšiemu výbuchu smiechu. Frank sa zaškeril.

„No tak,“ pobádal ju. „Odkiaľ si?“

„Naozaj chceš o mne toto všetko vedieť?“

„Chcem o tebe vedieť úplne všetko,“ odvetil a samého ho prekvapilo, že to myslel vážne.

Cleo mu povedala, že sa v detstve často sťahovala, ale nakoniec sa jej rodina usadila v južnej časti Londýna. Rodičia sa rozišli, keď bola ešte tínedžerka, a jej otec, milý, ale neprístupný inžinier, sa rýchlo znovu oženil a adoptoval si syna svojej novej manželky. Cleina matka zomrela v poslednom ročníku Cleinho štúdia na Central Saint Martins. Stále nevie, ako o tom hovoriť. Doma už nemala nijakých príbuzných, takže sa cítila neukotvená, no zároveň, ako rýchlo dodala, aj slobodná.

Keďže ju už v Londýne nič nedržalo, zo skromného dedičstva po matke si mohla zaplatiť letenku a dva roky lacného prenájmu. Požiadala o štipendium na štúdium maľby v rámci postgraduálneho programu v New Yorku. Prišla sem, keď mala dvadsaťjeden rokov. Štúdium pre ňu predstavovalo dva roky neustálej oscilácie medzi jej posteľou, maliarskym plátnom, barmi, posteľami cudzích ľudí a opäť plátnom. Minulý rok na jar ukončila štúdium a od tej doby pracovala na voľnej nohe ako návrhárka pre istú módnou značku. Nezarábala síce veľa a firma jej neposkytovala žiadne benefity, no mala vďaka nej dostatok peňazí aj voľného času na to, aby si prenajala veľkú miestnosť v East Village, ktorá jej slúžila aj ako ateliér. Teraz sa obáva len toho, že platnosť jej študentských víz sa končí už začiatkom leta a ona stále nemá plán, čo bude robiť ďalej.

„Maľuješ každý deň?“ opýtal sa Frank.

„Každý sa ma na to pýta. Snažím sa. Ale nie je to také jednoduché.“

„Prečo?“

„Niekedy je ten proces... Napríklad ako keď si robíš poriadok v komode...“

„Myslíš v šatníku?“

„Áno, ty Američan, v šatníku. Najprv z neho musíš všetko vytiahnuť a príde chvíľa, keď sa obzeráš okolo seba, všade vidíš len obrovský chaos a hovoríš si: *Doriti, prečo som s tým vôbec začínal? Veď je to horšie ako na začiatku.* Ale potom všetkému pomaly, kúsok po kúsku, začínaš nachádzať miesto. No poriadku vždy predchádza chaos.“

„Asi začínam chápať...“

„Také je pre mňa maľovanie. Nevyhnutne vždy príde chvíľa, keď zo seba vydolujem všetko, a je to len... Je z toho len chaos na plátne. A potom mám pocit, že som s tým vôbec nemala začínať. Ale keď pokračujem, mnohé veci do seba akosi samy zapadnú.“

Viem, že som hotová, keď cítim... keď cítim také *kliknutie*, ktoré znamená, že je všetko na svojom mieste. Tam, kde má byť. Dokonalý pokoj.“

„A ako dlho ti tento pocit vydrží?“

„Možno sedem a pol sekundy. Potom začnem premýšľať nad ďalším dielom.“

„To znie únavne,“ podotkol Frank.

„Ale tých sedem a pol sekundy je...“

Dramaticky vzhliadla k oblohe. Frank čakal.

„Ako by si povedal ty: odrovnávajú ma,“ vyhlásila.

Minuli muža v smokingu a zelenom páperovom boa, ktorého napínalo nad požiarnym hydrantom.

„Podľa mňa by sa páperové boa malo vrátiť do módy,“ povedala Cleo.

„Myslím si, že si výnimočná osoba,“ odvetil Frank.

„Nepoznáš ma dostatočne dobre na to, aby si niečo také mohol tvrdiť,“ poznamenala Cleo, ktorej jeho slová zrejme polichotili.

„Viem tieto veci celkom dobre odhadnúť.“

„V tom prípade ťa beriem za slovo.“

Nachádzali sa v Little Italy, štvrti, kde ulice lemovali zdanlivo rovnaké talianske reštaurácie s červeno-bielymi kockovanými obrusmi a plastovými miskami s cestovinami v oknách. Nad ich hlavami sa ťahali reťaze červených, bielych a zelených žiaroviek, ktoré vrhali lúče svetla na ulicu pod nimi. V okne bytu na treťom poschodí stála skupinka fajčiacich ľudí, ktorých siluety sa vynárali na pozadí žltého svetla v miestnosti. „Šťastný nový rok!“ kričali na nikoho konkrétneho. Cleo a Frank prešli okolo tichej pizzerie na rohu, kde osamelý muž na noc odkladal plastové stoličky.

„Dáš si kúsok pizze?“ opýtal sa Frank.

Cleo si prstami prešla po strapcoch na kabelke. „Nemám pri sebe hotovosť.“

„Niečo ti kúpim,“ ponúkol sa Frank.

„Asi si chcel povedať, že si kúpiš mňa,“ podotkla. „Takto to predsa robia všetci.“

„Myslíš si, že si *ta* chcem kúpiť?“

„Nesnažia sa podvedome všetci muži kupovať si ženy?“

„Tomu naozaj veríš?“

„Nie je pravda, že by som tomu neverila.“

„To je neskutočne nefér.“

„Dobre. Tak mi to teda vyvráť.“

Otočil sa k nej a pomaly vydýchol. Naozaj jej len chcel kúpiť kúsok pizze.

„Muži majú vo zvyku kupovať ženám veci, s tým súhlasím. No nie preto, že by sme vás chceli vlastniť alebo kontrolovať, ale pretože týmto spôsobom vám dávame najavo, že o vás máme záujem alebo nám na vás záleží, a zároveň si to nevyžaduje toľko... ja neviem... zraniteľnosti. Nemáme vo zvyku hovoriť o veciach tak ako vy. Dostali sme tieto veľmi obmedzené, primitívne nástroje na to, aby sme vyjadrili svoje pocity, a áno, kupovanie skurveného jedla je jedným z nich. Ale ženy to od nás aj očakávajú...“

Cleo netrpezlivo poskakovala a čakala na moment, keď ho bude môcť prerušiť, no on zdvihol ruku, odhodlaný dokončiť, čo začal. „Funguje to obojsmerne. Tvrdiš, že sa *ta* snažím kúpiť, no urazila by si sa, keby som ti neponúkol, že zaplatím.“

„To určite nie!“ vybuchla. „Jediný dôvod, prečo *ta* teraz nechávam platiť, je, že som momentálne naozaj extrémne švorc.“

„Takže sa už počíta s tým, že *platím*? Vidiš, toto je *tá* hovadina, o ktorej som hovoril. Na jednej strane sa hráš na zásadovú a nad vecou, ale keď sa ti to práve nehodí, si v pohode s tým, že účet zaplatí muž.“

„Žartuješ? Čo ak som na mizine napríklad pre platové rozdiely medzi mužmi a ženami alebo v dôsledku rokov systematického sexizmu, ktorý limitoval moje pracovné príležitosti,

alebo preto, že som musela opustiť svoju poslednú robotu ako opatrovatelka, pretože otec ma nechcel prestať baliť, alebo...“

Teraz prišiel rad na Franka, aby jej skočil do reči.

„To nie je dôvod, prečo si na mizine! Si na mizine, pretože máš dvadsaťštyri rokov a si umelkyňa, navyše pracujúca len na polovičný úväzok! Nemôžeš všetky svoje problémy zvalovať na fakt, že si žena!“

Cleo sa tvárou priblížila k Frankovej a prehovorila tichučkým hlasom, sotva hlasnejším než nádych. Šialene dúfal, že sa ho chystá pobožkať.

„Ale áno, môžem,“ odpovedala.

Frank sa otočil a vošiel do pizzerie. „Si cool,“ zakričal ponad plece, „ale si šialená.“

„Vo francúzštine to znie lepšie,“ zhúkla.

Cleo si zapálila ďalšiu cigaretu a podupkávala nohou o chodník ako neposedný dostihový kôň. Premýšľala nad tým, že odíde, čisto len preto, aby ho nahnevala, no vedela, že by to hneď oľutovala. Nezostávalo jej nič iné, iba tam postávať a fajčiť. Frank zatiaľ objednal dva kúsky pizze a znepokojene sa obzeral, či ho stále čaká. Už sa rozhodol, že ak by ju videl odchádzať, rozbehne sa za ňou a ospravedlní sa jej. Jej blondávu hlavu skrývajúcu sa za oblakom dymu mal však stále na dohľad.

Vyšiel von a podal jej kúsok pizze. Po tenkom papierovom tanieriku stekal žltohnedý pramienok oleja.

„Na,“ povedal. „Za tie roky systematického sexizmu.“

„Hajzel,“ odvrkla Cleo a odhryzla si z pizze.

„Teraz si v Amerike,“ povedal Frank. „Tu som len obyčajný debil.“

S kúskami pizze kráčali po Elizabeth Street. Neďaleko nich stála pred barom v lúčoch svetla pouličnej lampy dvojica, ktorá predvádzala nadčasovú drámu o dvoch osobách. Žena si tlačila lodičky k hrudi, pričom dlho a prenikavo vzlykala. Jej

priateľ ju držal za ramená, lomcoval ňou a dookola opakoval: „Tiffany, počúvaj ma, počúvaj, Tiffany, Tiffany, počúvaj ma...“

„Nerád to hovorím,“ zašepkal Frank, keď prechádzali okolo, „no nemyslím si, že ho Tiffany počúva.“

Cleo sa ohliadla za dvojicou. „Podľa teba sú v poriadku?“

„Budú. Silvestrovská noc je pre párové hádky ako vyšitá. Ohňostroje a hádky. Dve istoty každého dobrého Silvestra.“

„Máme už aj my za sebou našu prvú hádku?“ opýtala sa Cleo.

Frank jej podal servítku. „To neviem,“ odpovedal. „Ešte stále máš na nohách topánky.“

Cleo sa rozosmiala. „Budeš sa musieť snažiť viac, ak ma chceš dostať z mojich kovbojských topánok.“ Pokrčila servítku a trafila sa ňou rovno do koša na rohu. „Navyše hádky môžu byť niekedy prínosné. Spomeň si na Fridu Kahlo a Diega Riveru. Rozviedli sa, znovu sa dali dokopy, potom sa opäť rozišli...“

„Rozmýšľala si ale nad tým, že svoje umenie tvorili *napriek* hádkam a nie vďaka nim?“

„No a čo?“ prehodila Cleo medzi hltmi pizze. „Hlavné je, že sa im to podarilo.“

Frank neurčito prikývol. Zobral jej z rúk papierový tanierik a zložil ho do úhľadného štvorca spolu so svojím. Dúfal, že čoskoro pôjdu okolo koša na papier.

„Veľmi rada by som videla ich dom v Mexico City,“ povedala Cleo.

„Je tam plno turistov,“ odvetil Frank. „A aj veľa nápisov, ktoré ťa varujú, aby si sa ničoho nedotýkala.“

„Škoda.“ Cleo vyzerala sklamané.

„Ale aj tak to stojí za návštevu,“ dodal rýchlo Frank. „Nad Fridinou posteľou visí zarámovaná zbierka motýľov. Keď ju videla Patti Smithová, napísala o nej báseň. A je tam, samozrejme, aj všetko jej oblečenie. Mala úžasný vkus, podobne ako ty.“

Cleo sa po tomto komplimente radostne usmiala. „To by som rada videla.“

„Môžeme tam ísť budúci týždeň,“ navrhol Frank. „Celé mesto prekypuje umením. Je ako stvorené pre teba.“

„Budúci týždeň? Len tak?“

„Jasné, prečo nie? Reklamka je zavretá a potrebujem využiť bonusy na lety zdarma.“

„Dobre teda.“ Zasmiala sa. „Som za.“ Rozstrapatila si vlasy. „Hor sa do Mexico City!“

Frank, ktorý celý budúci týždeň plánoval pracovať v prázdnej kancelárii, nebol spontánnym typom cestovateľa, ale pozdávala sa mu myšlienka, že by ním mohol byť. Mal na to prostriedky, no chýbala mu motivácia. A zrazu tu bola Cleo, ktorá na tom bola úplne opačne. Obaja sa k sebe v rovnakom čase otočili. Zaváhal, no vzápätí si ju pritiahol k telu a objal. Jej vlasy voňali po mydle, mandliach a cigaretách. Z jeho hrude sa šírila vôňa vlhkej vlny a drahej kolínskej, ktorú poznala, bola to vôňa tabaku osladeného vanilkou.

„A naozaj sa nesnažím kúpiť si tá,“ dodal, keď povolil zovretie. „Len by som to tam rád videl s tebou.“

„Viem,“ odvetila. „Aj ja by som to rada videla s tebou.“

Prešli cez Bowery a potulovali sa po East Village, kde veselé oslavy na ulici začali nadobúdať jemný nádych agresie. Ľudia kričali pred barmi a neustále z nich vybiehali alebo vchádzali dnu. Na viacerých rohoch ulice sa hádali ďalšie páry. Pri vstupe do parku skupinka prívržencov crust punku, oblečených v ošúchaných vojenských uniformách a kožených bundách s cvočkami, mávala prskavkami nad strapatými hlavami. Padajúcim iskrám sa v nemom úžase prizeral pitbul s hlavou položenou na predných labách. Okolo krku mal uviazanú šatku s nakresleným symbolom anarchie.

Dorazili k rozpadajúcej sa budove bez výťahu na ulici St. Mark's. Tmavé sklo vchodových dverí bolo počmárané nezrozumiteľnými grafitmi. Frank sa nie po prvýkrát zamýšľal nad tým, aký zmysel mali tieto čmáranice pre svojich autorov. Cleo sa k nemu znovu nasmelo otočila.

„Chceš si so mnou posediť vo vstupnej hale?“

„Prečo vo vstupnej hale?“

Cleo si skryla tvár do dlaní.

„Pretože vyzerá lepšie ako môj byt?“ ozvalo sa spomedzi jej prstov.

Zasunula kľúče do zámky a vyzvala ho, aby vstúpil. Frank nepovažoval za slušné upozorniť ju, že vstupná hala je vlastne len schodiskom. Cleo si sadla na ošúchané linoleum pokrývajúce schody a zapálila si cigaretu.

„Ty tu fajčíš?“

Pokrčila plecami.

„Všetci tu fajčia.“

Sledoval ju, ako z nosa vypúšťa dva identické obláčiky dymu. „Nerozumiem, ako som si ťa mohol u Santiaga nevšimnúť,“ povedal Frank.

„Prišla som neskoro. Ja... Bude to znieť hlúpo, ale nevedela som sa rozhodnúť, čo si mám obliecť. Je to asi prejav sociálnej úzkosti. Ak sa niekam chystám a som z toho nervózna, prezliekam sa aj stokrát. Čas ale beží a beží a moja úzkosť sa len stupňuje. Obvykle potom hyperventilujem nad kôpkou oblečenia na zemi. Znie to ako blbosť, no vie to byť dosť nepríjemné.“

Frank súcitne prikývol. „A čo si si nakoniec obliekla?“

„Dnes večer? Ale, len jednu vec, čo som navrhla.“

„Môžem ju vidieť?“

Cleo nadvihla obočie. Cigaretu zovrela medzi perami, postavila sa a rozopla si drevené gombíky na kabáte z ovčej kože. To, čo mala na sebe, neboli ani tak šaty, ako skôr sieť z trblietavých

zlatých nití. Bola voľne utkaná tak, aby telo ukrývajúce sa pod ňou odhaľovala len zľahka a stále ponechávala priestor fantázii. Pod trblietajúcou sa mriežkou spozoroval veľmi jemné obrysy jej bradaviek a pupka. Bola ako hladká, vrtká ryбка zachytená v lesklej sieti.

„Čo keby sme sa presunuli hore?“ navrhol.

„Nie,“ odvetila a znovu sa posadila. „Spolubývajúce môžu byť doma. A,“ s vážnou tvárou vydýchla dym, „mali by sme sex.“

„Je na tom niečo zlé?“

„O pár mesiacov odchádzam.“

„Dovtedy by sme to podľa mňa stihli.“

Cleo potlačila úsmev. „Ja sa len nechcem naviazať,“ povedala.

Sklopila zrak k podlahe medzi kolenami. Frank si kľakol oproti nej. „Myslím si, že na to je už trochu neskoro.“

„Vážne?“

„Naviazal som sa v momente, keď si povedala alumínium.“

Cleo sa naňho pozrela spod okrádlených viečok.

„A-lu-mí-ni-um.“ Povedala takmer šeptom.

Frank sa chytil za srdce. „Vidíš? Som v riti.“

„Nie, to ja som v riti,“ odvetila. „To ja musím odísť.“

„A kam pôjdeš?“

„Neviem. Počula som, že Bali je cool.“

Nebola s tým tak v pohode, ako sa snažila znieť.

„Nevrátiš sa domov do Anglicka?“

„Anglicko nie je môj domov.“

Cleo rozdrvila cigaretu o kovový stupienok schodiska. Tušil, že je za tým niečo viac, ale netlačil na ňu. V snahe vyhnúť sa ďalším otázkam si skontrolovala hodinky.

„Už je po polnoci!“

„To sa mi nejako nezdá,“ zapochyboval Frank.

„Ale vážne,“ odvetila Cleo. „Rozprávame sa už asi...“

„Nie, myslím tým *toto*. Silvester by predsa nemal byť takýto super.“

„Mal by byť zlý?“

„Mal by byť v pohode. Chápeš? Proste v pohode. Nikdy, ani raz v živote, sa mi nestalo, že by prekonal moje očakávania.“

„Vieš o tom, že v Dánsku na Silvestra skáču zo stoličiek? Má to symbolizovať skok do nového roka.“

„Si vari zo Škandinávie?“

„Prečo? Iba preto, že som blondína?“ Cleo prevrátila oči. „Nie, Frank. Proste len zopár vecí viem.“

„Tak to určite.“ Frank vstal a teatrálne si oprášil nohavice. „Dobre, poďme na to.“

„Ideme skákať? Ale veď nemáme stoličky.“

„Rovnako dobre nám poslúžia aj schody.“

Cleo pohľadom preskúmala schodisko za nimi.

„Ale skočme úplne zhora,“ povedala. „Nech začneme nový rok tak, ako sa patrí.“

Vystúpili na prvú podestu. Od podlahy ich delilo približne desať schodov. Pripomínalo to hru, pri ktorej sa malé deti neustále vyzývajú k tomu, aby vyšli čoraz vyššie a vyššie. Chytil ju za ruku. Ona mu ju stisla. Skočili.

DRUHÁ KAPITOLA

Jún

Cleo síce nechcela byť nevesta v bielom, ale na svadobnú tortu sa tešila. Mohla si ju objednať aj sama z jednej z tých talianskych pekárni na Lower East Side, takých, kde bol každý povrch pokrytý buď práškovým cukrom, alebo dekoračným prachom, no plánovanie hostiny radšej prenechala Santiagovi, ktorý bol známy svojimi divokými a bujarými večierkami. Podľa Santiaga by mali upustiť od tradičnej torty, a keďže v jej manželstve s Frankom nebolo tradičné nič, neprotirečila mu.

Cleo v skutočnosti netrvala na ničom, čo sa týkalo svadby. Kúpila si na ňu síce šaty, no boli modré. Bol koniec júna, a teda príliš horúco na čokoľvek komplikované, nehovoriac o tom, že predstava svadby v bielom jej vždy pripadala nanajvýš smiešna. Veď panna nebola už od štrnástky. Už prvú noc, keď sa s Frankom spoznala, mu na schodisku dovolila vojsť jej rukou do nohavičiek. Mala pocit, akoby jej na klitorise kreslil abecedu. *L, M, N, O... Bum!* Nie, na bielu naozaj nebol dôvod.

Šaty, ktoré mala na sebe, našla zahrabané v zadnej časti predraženého vintage obchodu na Perry Street. Išlo o splývavý hodvábny kúsok, podstatne lacnejší ako všetky ostatné veci naokolo, takže sa neskôr obávala, či si vlastne nekúpila nočnú košeľu. Keď si ich pretiahla cez hlavu, mala pocit, akoby nožom odkrojila kúsok oblohy a potom sa doň obliekla.

Frankovi sa ju však podarilo prekonať, keď sa na radnici objavil v trojdielnom smokingu slonovinovej farby. Cleo ho zatiaľ čakala na schodoch a jedla svoj vôbec prvý hotdog v živote z neďalekého pojazdného stánku. Práve rozmýšľala nad tým, že dnešok je ako stvorený na skúšanie nových vecí, keď zbadala jeho biely cylinder, vznášajúci sa nad sivastou ulicou. Odložila napoly zjedený hotdog a s nadšením zaklonila hlavu.

„Čo povieš?“ Frank sa otočil okolo vlastnej osi, aby si ho mohla prehliadnúť z každej strany. Rodina turistov za ním si ho fotografovala.

„Si nenapraviteľný chválenkár.“

„Nuž, keď vravíš,“ začal Frank, „stále to však znie ako kompliment.“

Rukami jej prešiel po hodvábnej látke na chrbte a zozadu ju objal.

„Nevyzeráme, akoby sme išli na dve rozdielne svadby?“ opýtala sa.

„Vyzeráš fantasticky,“ povedal Frank. „Ako malé jazierko.“

„Ty vyzeráš...“ Cleo sa na chvíľku odmlčala, aby si ho ešte raz prehliadla. „Ako ty.“

Bola to pravda. Frank pôsobil trochu ako šialený klobúčnik a trochu ako starnúca glam rocková hviezda. V konečnom dôsledku však vyzeral v smokingu prekvapujúco prirodzene.

„Nesmrším naftalínom?“ Frank natiahol krk, aby si k nemu mohla privoňať, a Cleo mu zaborila nos do opálenej kože nad golierom.

„Nie. Mydlom a...“ Rýchlo sa odtiahla. „Džinom?“

„Pred odchodom som si dal pohárik. Musel som! Dnes je môj svadobný deň! Čo povieš, pôjdeme dnu?“

„Náš svadobný deň, miláčik,“ pripomenula mu Cleo.

„Náš, tvoj, môj, ich...“ Frank sa pustil do spevu. Schmatol ju za ruku a vybehli po schodoch, berúc ich po dvoch.

Čo je vlastne svadba, uvažovala Cleo, ak nie len súkromný sen, ktorý sa stáva verejným, fantázia pretkávajúca dva svety, ako tá detská hra s povrázkami. No Cleo nikdy o svadbe nesnívala. Túžila po svojej prvej samostatnej výstave, po dni, ktorý bude venovaný výlučne jej ako umelkyni. Desilo ju ale, že v poslednom čase bolo pre ňu jednoduchšie predstavovať si výstavu než samotné obrazy. Strachovala sa, že sa stáva jednou z tých umelkýň, ktorým viac záleží na tom, aby boli umelkyňami, než na tom, aby tvorili umenie. Ten strach bol taký úbohý, taký zúfalo obyčajný, že sa o ňom nikdy nikomu nezmienila, dokonca ani Frankovi.

Keďže im nenapadlo pozvať svedka, Frank vybehol von a požiadal predavača hotdogov, aby sa ujal tejto úlohy. Ten počas celého obradu, ktorý netrval dlhšie ako päť minút, neprestajne smoklil. Vonku na slniečku ho Cleo objala, zatiaľ čo Frank mu strčil do ruky stodolárovú bankovku, skôr než sa rozlúčili. Mladomanželia sa potom vydali na sever, smerom na Canal Street. Tam zastali a nesmeli sa na seba usmiali. Nevedeli, čo ďalej. Frank zdvihol ruku, ktorá stále zvierala tú Cleinu, a skontroloval si hodinky.

„Do večere máme ešte pár hodín. Zájdeme na drink?“

Cleo pokrútila hlavou. Na svadobnú večeru pozvali tridsiatich hostí, ale určite ich dorazí viac. Celú vec prezentovali len ako ich rozmar, euforickú hru na dospelosť. U Cleo, ktorá iba nedávno dovŕšila dvadsaťpäť rokov, sa to ešte dalo pochopiť, no Frank už mal po štyridsiatke. Cleo si pomyslela, že je už príliš starý na to, aby sa považoval za príliš mladého na ženbu. Rozhliadla sa okolo seba. Na druhej strane ulice zbadala vo výklade reklamný plagát propagujúci čítanie aury za desať dolárov.

„Čo na to povieš?“

Frank sa zatváril skepticky. „Myslíš si, že mi tam nalejú?“

Opustili slnkom zaliatu ulicu, prešli cez korálikový záves a vstúpili do tichého a tmavého obchodu. Voňalo to tam vonnými tyčinkami a jedlom z donášky. Šum ulice nahradili vysoké,

penikavé tóny harfy. Spoza pultu, na ktorom bol vystavený sortiment kryštálov a šperkov z korálikov, sa usmievala Číňanka v strednom veku.

„Dnes ste sa brali?“ opýtala sa a ukázala na Frankov smoking. „Dobre, že vy prišli.“

Pokynula Cleo, aby si sadla na sedačku s vysokým operadlom stojacu pred staromódnym fotoaparátom na statíve, a ukázala jej, kde presne si má položiť dlane – na dva kovové disky po oboch stranách.

„Taká pekná,“ povedala, keď si ju premerala. „Teraz sa nehýbať.“

Zmizla pod kusom čiernej látky pripevnenej k zadnej strane fotoaparátu, stlačila tlačidlo, ktoré vydalo jemný zvuk pripomínajúci *puf*, a zakrátko sa znovu objavila. Cleo neočakávala, že bude pri fotení cítiť niečo nezvyčajné. Dúfala však v niečo viac než len v strohú efektívnosť, s akou sa možno stretnúť na dopravnom inšpektoráte. Frank zaujal jej miesto a sledovala ho, ako si nervózne upravuje motýlika. Zbadala záblesk jeho mladšieho ja, úzkostlivého školáka, ktorý sa práve pripravuje na fotenie do ročenky. Spoza dlhých mihalníc vrhol pohľad do objektívu a nesmel sa usmiať, akoby sa tým snažil niekomu zavďačiť. Fotoaparát vydal ďalšie *puf* a Cleo zovrelo srdce. Milovala ho. Naozaj ho milovala.

Potom stáli pri presklenom pulte a prezerali si svoje fotografie. Cleina aura bola fialová a žltá, zatiaľ čo Frankova bola červená a zelená.

„Znamená to teda, že sme kompatibilní?“ opýtala sa Cleo znepokojene.

„Ako dlho vy spolu?“ opýtala sa žena.

„Šesť mesiacov,“ odvetil Frank.

„Osemdesiat percent vzťahu je o tolerovaní rozdielov,“ odvetila.

„A čo tých zvyšných dvadsať percent?“ vyzvedal Frank.

Žena pokrčila plecami. „O sexe.“

Zvyšok čítania už prebehol rýchlo a povrchno. Frankova aura naznačovala, že je kreatívny, charizmatický a strachuje sa o peniaze. Cleina aura hovorila o tom, že je intuitívna, citlivá, tvrdohlavá a mala by piť viac bylinkového čaju. To bolo všetko. Frank žene zaplatil, a skôr než ho Cleo stihla vytiahnuť cez korálikový záves von, strojene sa uklonil. V žiari slnka sa naňho zahľadela prižmúrenými očami.

„Čo myslíš, hodíme sa k sebe?“ opýtala sa.

„Nuž... aspoň z dvadsiatich percent máme vystarané.“

Potom ju pevne objal a dlho bozkával, bez hanby a ostentatívnosti, zatiaľ čo všade okolo nich sa v horúčave čínskej štvrte kazili navršené hrbý ovocia, diamantové hodinky sa trblietali v žiari slnka a ženy otvárali a zatvárali svoje vejáre, povievajúce ako myšlienky, ktoré si ešte nestihli poriadne uvedomiť.

*

„Gratulujem a želim vám veľa šťastia!“

Santiago sa na nich žiarivo usmieval, keď ich vítal vo dverách. Veľké telo mu čiastočne zakrývala pruhovaná zástera zamazaná od omáčky. V jednej ruke zvieral fľašu šampanského, v druhej zase drevenú varešku. S rozstrapatenými vlasmi a robustnou postavou Cleo pripomínal nejakého priateľského mytologického boha. Nechala sa uslintane pobožkať na obe líca a ochutnala za lyžicu zlatistej repy. Každý povrch veľkej kuchyne za Santiagovým chrbtom bol pokrytý jedlom. Bola tam repa s kozím syrom, plátky filet mignon v omáčke z drveného čierneho korenia, ceviche v limetkovej šťave, pečená špargľa, mušle naložené v bielom víne, izraelský kuskus, tenké plátky fenikla s parmezánom a tri rôzne druhy šalátov, z ktorých jeden pozostával výlučne z jedlých kvetov.

„Najlepší kuchár na svete,“ prehlásil Frank a objal Santiaga okolo širokého pása. „Pamätáš sa na časy, keď si ešte robil v pod-

niku, v ktorom predávali produkty zo spracovaného mäsa, akoby to bola tá najlepšia vec na svete? A pozri, kam si to dotiahol!“

Cleo zachytila Santiagov pohľad a usmiala sa. Každý, koho Frank poznal, bol v *ničom* najlepší na svete. Jeho nevlastná sestra Zoe bola najlepšia herečka, jeho najlepší kamarát Anders najlepší art director a amatérsky futbalista, no a Cleo, nuž, Cleo bola najtalentovanejšia maliarka, najmúdrejšia mysliteľka a najkrajšia žena na svete. A prečo? Pretože Frank by sa s nijakou inou neoženil.

Frank z drevenej misky vyškľbol jeden jedlý kvietok a položil si ho na jazyk, potom posunkom naznačil Cleo, aby urobila to isté. Zahryzla sa do trsu žltých lupienkov a zavrela oči. Chutilo to štiplavo a trochu sladko, ako sladké drierko so štipkou papriky. Frank vydal pochvalný zvuk a natiahol sa za ďalším.

„Vedel som, že vás nemôžem sklamať,“ povedal Santiago, nespúšťajúc z nich oči. „Viete, čo je to pôžitok.“ Vyzval ich, aby si sadli k jedálenskému stolu.

Santiago si len nedávno otvoril vlastnú reštauráciu a práve sa viezol na vlne úspechu nielen u zákazníkov, ale aj u kritikov. Jeho podkrovný byt bol zariadený luxusnejšími kúskami, ktoré sa mu podarilo niekde nájsť, a drahým gýčovým nábytkom: konferenčné stolíky z tvárnic a vintage prepravky na mlieko sa miešali s kobercami z hovädzej kože a modernistickými kreslami. Celé to pôsobilo nápadne a ohurujúco, ako keď vidíte psa chodiť na zadných.

„Aký bol obrad?“ opýtal sa. „Tiež som sa ženil na radnici.“ Žmurkol na Cleo. „Takto sa táto hrozba pre spoločnosť vlastne dostala do Ameriky.“

„Bolo to úžasné,“ povedal Frank, ktorý sa snažil pomocou kuchynskej utierky otvoriť fľašu šampanského. „Naším svedkom bol predavač z pojazdného stánku. Kamal. Milý chlapík. Dokonca plakal!“

„To nemyslíš vážne?!“ Santiago potešene zalomil rukami.

„Krátko pred obradom som si od neho kúpila hotdog,“ ozvala sa Cleo. „Čiže nebol úplný cudzinec.“

„Nemohli ste požiadať účastníka inej svadby, aby vám šiel za svedka?“

„To by sa však z toho vytratila všetka sranda,“ nedal sa Frank.

„Pre dobrú historku čokoľvek,“ povedala Cleo, hľadiac na Franka.

„A preto ho tak milujeme,“ vyhlásil Santiago a potľapkal Franka po pleci. „Našou svedkyňou bola svokra. Celý čas vyzerala, a teraz mi prepáňte za výraz, akoby sedela na špendlíku. Typická matka kritička.“

Usmial sa na Franka.

„Toho sa u mňa Frank nemusí obávať,“ povedala Cleo a vydala zvuk, ktorý sa smiechu podobal len vzdialene.

Frank ju pobožkal na temeno. Santiago mu vzal fľašu šampanského z ruky a rozliat ho do troch pohárikov.

„Jednu fľašu by sme mali poslať aj Kamalovi,“ navrhol Frank, ktorý do seba vylial väčšinu pohára na jeden dúšok.

„Nevedela som, že si bol ženatý,“ povedala Cleo Santiagovi.

„Len kvôli vízám,“ odvetil. „S jednou tanečnicou. Celkom známou. Ale boli sme aj zalúbení. No, teda aspoň chvíľu.“

„Čo sa stalo?“ vyzvedala Cleo.

Frank si doplnil pohár.

„Bohužiaľ, zomrela,“ povedal Santiago. „Predávkovala sa. Je to strašná škoda. Bola to nádherná žena s nádhernou dušou.“

Cleo by rada pokračovala vo vyzvedaní, no Santiago vstal, aby skontroloval jedlo, a Frank chcel počúvať hudbu, čiže sa celý rozhovor rozplynul ako dym.

Kým začali prichádzať svadobní hostia, podarilo sa im vypiť dve fľaše šampanského a ochutnať z každého jedla. Ako prvá dorazila Cleina bývalá spolubývajúca Audrey. Bola útla, s plnými

perami a pokrytá tetovaniami citátov z kníh, ktoré nedočítala. Patrila do skupinky ľudí, ktorých Frank nazýval Cleinými zblúdenými ovečkami. Cleo sa ju práve chystala pobožkať, keď na ňu Audrey vystrčila svoj dlhý ružový jazyk.

„Takto sa zdravia tibetskí mnísi,“ povedala.

„Myslel som si, že si z Kórey,“ nechápal Frank.

Audrey prevrátila oči. Cleo zakryla Frankovi ústa rukou.

„Pijú tibetskí mnísi šampanské?“ opýtala sa a podávala Audrey pohár.

Audrey opäť vystrčila jazyk a položila si naň tabletku.

„Len v kombinácii s Klonopinom.“ Okamžite ju prehltila a potom išla pohľadať Santiaga, v ktorého reštaurácii robila hostesku.

Vzápätí sa ukázal aj Clein najbližší priateľ Quentin. Zoznámili sa počas Cleiných prvých týždňov v New Yorku a odvtedy boli nerozluční. Obaja boli rovnako osamelí a neukotvení. Quentin striedavo vyrastal vo Varšave a v New Yorku. Jeho stará mama bola poľská dedička, ktorá neverila, že by v jej krajine mohla existovať homosexualita, čo znamenalo, že Quentin síce nikdy nemusel pracovať, no zároveň pred ňou musel tajiť svoju orientáciu. Pred rodinou Cleo vystupovala ako jeho partnerka už viac než dva roky.

„Stále sa hnevám, že som nemohol byť tvojou prvou družičkou,“ povedal Cleo a pobožkal ju. „Aj tak som ti ale doniesol svadobný dar. Bol *šialene* drahý.“

„Zlatko, nemyslím si, že by si im mal hovoriť takéto veci,“ ozval sa Quentinov príležitostný partner Johnny. Mal pleť podobnú rypošovi lysému a aj rovnako zvedavý výraz, akoby neustále hľadal nejakú dieru, cez ktorú by sa mohol prešmyknúť. Pre Quentina, ktorého povaha zodpovedala skôr *grande entrée*, to bol nezvyčajný výber partnera.

„Vždy som si myslel, že si ju vezmeš prvý,“ povedal Frank.

„To aj ja,“ odvetil Quentin smutne.

Keď dorazil zvyšok hostí, Cleo zaujala svoje miesto za vrchostolom. Kým sa miestnosť plnila hlučným veselím, roznášala taniere, predstavovala známych a prijímala gratulácie. Väčšina hostí boli Frankovi priatelia: ľudia z reklamy, architekti a dizajnéri, skrátka ľudia, ktorým sa podarilo nájsť priesečník medzi kreativitou a financiami, ktorí tvorili krásne veci, ale príliš sa tým netrápili. Usmievala sa, plnila poháre a snažila sa sústrediť na rozhovory prebiehajúce okolo nej.

„Väčšina ľudí to netuší, no poľština je veľmi poetický jazyk,“ hovoril holohlavý akademik, ktorý poľštinu neovládal, Quentini, pre ktorého to bola materčina. „Vedel si, že keď prekladali Flintstonovcov do poľštiny, celých ich zrymovali?“

„Prepáč, že som sa ti potom už neozvala,“ zakričala jedna z hostiek na druhú na opačnej strane miestnosti. „Po tom otrasnom zostrihu som jednoducho vyhodila mobil z okna.“

Cleo vstala a snažila sa predráť cez hostí do kúpeľne.

„... a teraz nehovorí o ničom inom, len o ayahuasce,“ hovorila Zoe nejaká žena v turbane. „Chodí do Peru na obrady a tvári sa, akoby to bola nejaká výnimočná schopnosť, ktorú nadobudol. A ja mu hovorím: Zlatko, je to droga, nie titul.“

„Môj učiteľ herectva vravel, že mu to úplne zneutralizovalo ego,“ odvetila Zoe. „Teda aspoň na pár týždňov.“

Zoe bola jediným rodinným príslušníkom, ktorého pozvali. Mala devätnásť rokov, takže bola aj najmladšou osobou v miestnosti. Zoe s Frankom sa takmer vôbec nepodobali, hoci boli nevlastní súrodenci. Čiastočne to bolo spôsobené vekovým rozdielom a čiastočne tým, že Zoein otec bol černochoch a Frankov, podobne ako ich matka, beloch. Okuliarnatý, pehavý a kučeravý Frank bol síce očarujúci, ale málokedy bol najkrajším človekom v miestnosti. Na druhej strane Zoe bola úchvatná. Jej tvár mala symetriu Brâncușiho sochy a vlasy mala kučeravé s medenými a zlatými odleskami. Zdalo sa,

že nemá žiadne póry. Vždy keď sa na ňu Cleo pozerala, nemohla si pomôcť a snažila sa na nej nájsť nejakú chybu.

Žena v turbane sa otočila, aby zapojila Cleo do rozhovoru. Tá si síce spomínala na ženino zamestnanie – gastrokritička –, no nie na jej meno. Preblesklo jej hlavou, že ide o typ výpadku pamäti typický pre Newyorčanov.

„Cleo, ty si umelkyňa,“ vyhlásila rázne. „Podľa teba by mala ayahuasca pozitívny vplyv na tvoje maľovanie?“

„Myslím si, že na maľovanie potrebujem svoje ego.“ Cleo sa zasmiala. „Je to v podstate jediná vec, vďaka ktorej sa posledné dni vôbec donútim maľovať.“

„No, Frank hovorí, že si veľmi talentovaná,“ odsekla gastrokritička s turbanom. „Možno práve tvoja generácia vráti maliarstvu jeho významné postavenie v umeleckom svete.“

Cleo sa zdvorilo usmiala. Dokonca aj pri písaní recenzií skládala kritička komplimenty len veľmi neochotne, akoby ich mala k dispozícii obmedzený počet a nikdy si nebola celkom istá, či si nejaká situácia jeden z nich zaslúži.

„Všetko je možné,“ odvetila Cleo.

„Niežeby bol Frank zaujatý alebo také niečo,“ vystrelila Zoe.

Cleo zosmutnela. Vždy keď sa so Zoe stretla, čelila bolestivému pocitu, že ju nemá rada. To ju, samozrejme, naďalej nútilo usilovať sa o Zoeinu priazeň, pričom si ale plne uvedomovala, že túži po uznaní obyčajnej trucovitej tínedžerky. Už predtým na toto napätie medzi nimi upozornila Franka, no ten nad konfliktom s obvyklou ľahostajnosťou mávol rukou.

Zdalo sa, že gastrokritička stratila o rozhovor záujem v momente, ako prestala rozprávať, a medzi Cleo, ktorá sa stále snažila pôsobiť nenútene, a Zoe, ktorej zlaté oči sa do nej zavrtávali s pokojom dravca, zavládlo trápne ticho. Našťastie Frank čoskoro zavolať na Cleo z druhej strany miestnosti.

„Cley, túto Andersovu historku si musíš vypočúť!“ zakričal so smiechom. „Aj ty, Zo!“

Frank medzičasom odložil klobúk aj sako, no vreckovku mal stále zastrčenú v košeli. Okuliare mal mierne nakrivo, čo bolo jednoznačným dôkazom toho, že bol na najlepšej ceste k opitosti. Zoe vyrazila jeho smerom a Cleo nezostalo nič iné, len ju nasledovať.

„Sadni si sem, ty moja nevestička,“ povedal Frank a stiahol si Cleo na kolená.

„Dobre, začnem teda od začiatku,“ ozval sa Anders.

Zoe, pre ktorú už nebolo voľné miesto, postávala Andersovi za chrbtom. Anders pochádzal z Dánska a dlhé roky pracoval pre Franka ako art director, až kým nezačal šéfovať umeleckému oddeleniu jedného ženského módného časopisu. Podobne ako Zoe bol až nespravodlivo prítiažlivý, vlastne bývalý model, no zatiaľ čo Zoe akoby vyžarovala teplo, Anders, naopak, skôr severský chlad.

„Takže,“ začal Anders, „pri tenise som si dosť vážne poranil koleno.“

„Ak si dobre spomínam, tak hovoríš o tej hre, ktorú som vyhral,“ chvastal sa Frank.

„Ty si vždy ‚spomínaš‘ len na hry, ktoré si vyhral,“ podotkol Anders. „A nie je to až také významné víťazstvo, ak je tvoj súper zranený, nie? Tak či onak, vyberiem sa teda domov, ale tá bolesť je naozaj silná, priam neznesiteľná. Spomeniem si, že mi po zranení spreď pár rokov zostali nejaké lieky na uvoľnenie svalstva. Sú už síce po záruke, ale hovorím si, že to bude okej, jeden vyskúšam. Vezmem si ho, úplne na to zabudnem a popoludnie strávim na streche s priateľmi pri pive a možno aj fľaši ružového. Náhle si uvedomím, že potrebujem ísť na záchod, tak nastúpim do výtahu a stlačím číslo svojho poschodia. V tom čase som žil v byte, kde sa výťah otváral rovno do...“

„Bol to skvelý byt,“ vložil sa do toho Frank.

„Hej, bol veľmi pekný,“ súhlasil Anders. „Zrazu som si ale uvedomil...“

„Môžeš mi zopakovať, čo sa s ním vlastne stalo?“ opýtal sa Frank.

Anders roztržito rozhodil rukami.

„Nechala si ho Christine, keď sme sa rozišli, veď vieš. Stále tam žije aj so synom.“

„Suka jedna,“ zašomral Frank.

„Frank,“ upozornila ho Cleo.

„Cleo, ty tú ženu nepoznáš. Ak by ju rozrezali, namiesto srdca by v nej našli abakus,“ odvetil Frank.

„Stále by si ju nemal volať...“ Cleo nestihla dopovedať.

„Bola by si radšej, keby som ju volal kurva?“

„Bola by som radšej, ak by si ju nevolal nijako.“

„Aké je vlastne množné číslo od slova abakus?“ zamyslel sa Frank. „Abaky?“

„Nemyslím si,“ odvetila s určitosťou Zoe.

Cleo pochybovala, že Zoe niekedy vôbec videla abakus.

„Výťah ide smerom dole,“ pokračoval Anders. „Dvere sa otvoria a ja si uvedomím, že sa nemôžem pohnúť. Myslel som si, že som, kurva, ochrnul. Ak by som sa pustil zábradlia, padol by som ako státý strom.“

„To som už zažil.“ Prikývol Frank. „Dve dávky LSD na farme na severe, keď som mal šestnásť. Skončilo sa to tak, že som celú noc strávil v prasacom válove.“

„A čo si potom urobil?“ opýtala sa Zoe.

„Nič,“ odvetil Frank. „Z toho válova som sa jednoducho nevedel dostať.“

„Teba sa nepýtam,“ odbila ho Zoe.

„Ani ja som nemohol nič urobiť!“ ponosoval sa Anders. „Len som tam čakal a dúfal, že sa čoskoro budem môcť zase hýbať. Potom si však výťah privolali na iné poschodie. Tam sa dvere

otvorili a v nich stála mladá rodinka, ktorá na mňa hľadela. A zabudol som spomenúť, že som mal na sebe len tenisové šortky, žiadne tričko ani topánky a nemohol som otvoriť ústa, aby som sa im ospravedlnil.“

„Sexi,“ poznamenala Zoe.

„Nad tým ani nerozmýšľaj,“ napomenul ju Frank.

„Stojím tam a civiem pred seba ako veľký uslintaný Viking, zatiaľ čo sa oni krčia v rohu výťahu,“ povedal Anders. „Mali zo mňa strach!“

Frank sa zasmial a natiahol sa poza manželkin chrbát, aby si uchmatol jednu z profiteroliek, s ktorými sa Santiago promenádoval po miestnosti, spievajúc si *That's Amore*.

„Nakoniec sa mi podarilo dostať sa naspäť na strechu a všetci sa ma pýtali, kde som tak dlho bol,“ pokračoval Anders. „Vysvetlil som im situáciu, ako som sa po bruchu doplazil z výťahu do kúpeľne, podoprel sa o vešiak na uteráky, aby som sa vôbec mohol vyčúrať, v čom som, ako si určite viete predstaviť, nebol veľmi úspešný. A viete, čo mi na to tí ľudia povedali? ‚Páni, človeče, to znie skvele! Máš ešte ten matroš?‘ Hovorím vám, vtedy som si uvedomil, že Američanov nikdy nepochopím.“

Zoe, unavená zo státia alebo možno z toho, že nebola stredobodom pozornosti, sa pritisla k Andersovi sediacemu na úzkej súprave debničiek na jablká, čo by nebolo také jednoduché, keby Zoe nebola štíhla ako laň. Anders sa usmial, pričom odhalil zuby s nepravidelnými medzerami, čím sa na okamih narušila dokonalá symetria jeho tváre.

„Och, to áno, všetci Američania sú závislí od tabletiiek,“ povedal Frank. „Už som o tom počul veľakrát.“

Zoe rozstrapatila Andersovi svetlé vlasy. Cleo premýšľala, či sa spolu plánujú vyspať alebo to už majú za sebou. Nebolo ťažké si to predstaviť, keďže Anders už spal asi s každým vrátane Cleo.

„Netvrším, že sú všetci závisláci,“ začal Anders. „Len sa snažím poukázať na to, že v prístupe k sebamedikácii sú isté kultúrne rozdiely. Cleo, zastaň sa ma.“

Stalo sa to krátko po zoznámení sa s Frankom, keď si ešte myslela, že o pár mesiacov opustí krajinu, po večierku s otvoreným a potenciálne smrtiacim barom. Po krátkej a neuspokojivej súložii na jeho pohovke značky Chesterfield jej Anders naznačil, že by mala ísť domov. *Určite by si sa radšej vyspala vo vlastnej posteli.*

„Anders si myslí, že všetci v Amerike niečo berú,“ povedal Frank.

„Tunajší prekvitajúci farmaceutický priemysel hovorí sám za seba,“ hájil sa Anders.

Všetko, čo Cleo potrebovala vedieť o žiadostivosti a ponížení, sa naučila vo chvíli, keď s jeho zasychajúcim semenom na bruchu opúšťala jeho byt. Ani jeden z nich to Frankovi nikdy nepovedal.

„Dobre, dobre, skúsme kritiku národa obmedziť na minimum,“ navrhol Frank. „Cleo sa už čoskoro stane jednou z nás.“

„Čože?“ Zachytenie vlastného mena ju vtiahlo naspäť do debaty.

„Staneš sa Američankou,“ povedala ostro Zoe. „Nie je to tak? O toto ti predsa celý čas šlo.“

Dlhým prstom zakrúžila po miestnosti.

„Áno. Teda, nie...“ zasmätkovala Cleo.

„Najprv musíš požiadať o udelenie trvalého pobytu,“ skočil do debaty Anders. „Toto sa snažila povedať.“ Venoval jej povzbudivý pohľad.

„Najprv príde láska, potom manželstvo, následne žiadosť o trvalý pobyt a kopa byrokratických sračiek,“ zaspieval Frank.

Cleo sa na kolene pretočil lem šiat. Sklopila oči a snažila sa ho uhladiť, pričom si po prvýkrát všimla malú hodvábnu visačku na vnútornom šve. Ozdobným písmom v kurzíve na nej stálo jedno

slovo: „Lingerie“. Takže to predsa len bola nočná košeľa. Na vlastnú svadbu si obliekla nočnú košeľu. Cleo pokorene sklonila hlavu.

„Hlavne nikdy nestráť svoj prízvuk,“ nástojila Zoe, objímajúc Andersa okolo pása, aby sa jej sedelo istejšie. „Britský prízvuk je veľmi ťažké napodobniť. Hlasová koučka mi stále hovorí, že zniem ako rodená Londýnčanka.“

„Ja som svoj nikdy nestratil,“ prehodil Anders. „Bohužiaľ.“

„Hej, stále znieš ako Terminátor.“ Uchechtol sa Frank.

„Ten bol Rakúšan, ty idiot,“ odvrkol Anders.

Cleo zdvihla hlavu, až keď začula zaznieť svoje meno z druhej strany miestnosti. Otočila sa a zbadala Audreinu tvár, vykúkajúcu z dvier kúpeľne a dôrazne artikulujúcu slovo *pomoc*. Cleo vstala, ospravedlnila sa a venovala Frankovi letmý bozk na pery. Ďalší závan vína.

„Nezabudni piť vodu,“ napomenula ho.

Keď vošla do kúpeľne, našla Audrey skláňať sa nad umývadlom a zúrivo drhnúť škvŕnu od červeného vína na prednej strane košele. Zdalo sa, že je to beznádejné, až kým si Audrey nespomenula, že škvŕny od červeného vína je možné odstrániť za pomoci bieleho vína. Splietala pri tom niečo o neutralizácii. Cleo odbehla do kuchyne, vrátila sa s fľašou rulandského sivého z chladničky a na Audrein pokyn jej ho začala liať na hrud', zatiaľ čo Audrey stála vo vani a lapala po dychu.

„Doriti, som celá mokrá. Zmizlo to?“

Cleo sa zadívala na Audreinu košeľu, ktorá nadobudla odtieň močovožltej. Červená škvŕna uprostred sa ale vôbec nezmenšila. Audrey si ju s čvachtavým zvukom odlepila od tela, aby situáciu sama skontrolovala. Vymenili si dlhý pohľad a potom vybuchli v smiech. Audrey si košeľu vyzliekla a stála tam len v podprsienke.

„Podľa teba môžem zostať takto?“

„Počkaj,“ napadlo odrazu Cleo, vyskočila z vane a otvorila kôš na bielizeň. Vytiahla relatívne čistú košeľu a ponúkla ju Audrey.

Bola dostatočne dlhá na to, aby na nej vyzerala ako šaty. Stiahla si ju v páse opaskom a skontrolovala sa v zrkadle.

„Nevyzerá to zle.“ Vyhrnula si golier. „Tak či onak, jediné šaty, ktoré si ľudia budú pamätať, sú tie tvoje.“

Cleo si sadla na studený okraj vane s kolenami pritisnutými k hrudi. Vlasy jej utvorili závoj okolo sklonenej tváre. „Audrey,“ zašepkala, „vyzerá to, akoby som mala na sebe nočnú košeľu?“

Audrey sa otočila a klakla si oproti nej. „To je veľmi čudná otázka, Cleo, pretože vyzeráš priam anjelsky,“ odvetila.

Audrey odhrnula závoj jej vlasov a pobožkala ju na líce, potom sa vrátila k zrkadlu a končekom prsta si upravila očnú linku.

„Anders je vražedne sexy,“ ozval sa Audrein odraz v zrkadle. Cleo pomaly prikývla a snažila sa zachovať neutrálny výraz tváre. „Už som ti niekedy rozprávala o tom, ako sme sa spolu vyspali?“

„Zatiaľ nie.“

Cleo prekvapil osteň žiarlivosti, ktorý ju prebodol.

„Bolo to už veľmi dávno,“ povedala Audrey. „Cítila som sa, akoby na mňa opakovane padala komoda s malým kľúčikom vytŕčajúcim z jedného zo šuplíkov.“

Cleo cítila, ako sa jej červená tvár od hanby. Alebo nie, bolo to niečo iné, niečo ľahšie, hrejivejšie. Bol to smiech.

„A snažil sa ho do mňa strčiť, veď vieš, zozadu,“ pokračovala Audrey.

„To nie!“

Obe sa rozosmiali. Audrey sa musela oprieť o umývadlo, aby chytila dych. „Možno preto mi už nikdy nezavolať.“ Povzdychla si.

„Myslíš?“

„Keby som bola na anál, môj život by mohol vyzeráť úplne inak,“ vyhlásila.

Kým boli v kúpeľni, začali sa podávať dezerty. Okrem veže z profiteroliek tam boli strieborné podnosy s jahodami máčanými v bielej čokoláde, misky s červeno-zlatými čerešňami Rainier,

misy so šľahačkou a teplou karamelovou omáčkou dulce de leche, poháre s mandľami obalenými v ružovom cukre a krabička čokoládových cigár. Hostia sa takmer ničoho z toho nedotkli. Cleo mala podozrenie, že je v obehu toľko kokaínu, že prinajmenšom polovica z nich nemala vôbec chuť do jedla. Trochu ju potešilo, že ani tortu, po ktorej tak veľmi túžila – trojposchodovú s maslovým krémom, vrúbkovanou polevou, ozdobenú pásmi bielej saténovej stuhy a kaskádami mrazených ružových ruží –, by tu pravdepodobne nevedeli patrične oceniť.

Santiago zacinkal lyžičkou o pohár a požiadal hostí o chvíľku ticha. Neisto balansoval na debničke od mlieka a svojím úsmevom rozžiaril celú miestnosť.

„Prejav!“ zakričal jeden z hostí, fajčiaci pri okne. „Čušte už, nasleduje prejav!“

Nieкто vstal a stíšil hudbu. Spolu s ňou utíchla aj vrava, akoby regulátor hlasitosti ovládal celú miestnosť.

„So slovami to veľmi neviem,“ začal Santiago a nervózne si poklepkával lyžicou o stehno. „Svoje pocity vyjadrujem prostredníctvom jedla. Ale rád by som povedal niečo, čím by som si uctil pamiatku tejto nádhernej udalosti medzi mojimi dvoma drahými priateľmi – jedným starým a jedným novým.“

„Asi si chcel povedať jedným starým a jedným mladým!“ zakričal nieкто, čím vyvolal v miestnosti veselý šum.

„Obaja sú mladí duchom,“ odvetil Santiago. „Cleo a Frank, prvýkrát ste sa stretli práve v tomto dome, alebo, ak som to správne pochopil, v mojom výťahu. Verím, že keď tu teraz spolu sedíte takí šťastní a zamilovaní a obklopení priateľmi, nebude vám prekážať, ak sa hrdo vyhlásim za človeka, vďaka ktorému ste sa vôbec dali dokopy. A rád by som sa s vami podelil aj o citát z Dona Quijota, ktorý je v mojej domovine veľmi obľúbený: *El amor mira con unos antojos que hacen parecer oro al cobre, á la probreza riqueza, y á las lagañas perlas.*“

Santiago sa s očakávaním rozhlíadal po miestnosti, no začul len neurčitý pochvalný šum. „Aha, zdá sa, že vám, gringos, musím prekladať. Znamená to: Láska nosí také okuliare, cez ktoré sa med' zdá zlatom, chudoba bohatstvom a slzy perlami.“ S hrejivým úsmevom sa opäť otočil ku Cleo a Frankovi. „V mojich očiach ste už ale obaja zlatom.“

V miestnosti prepukol jasot a cinkanie príborov o sklo.

„A teraz,“ povedal Santiago a rozžiaril sa, „sa podme opiť a dobre si zatancovať!“

Odsunuli nábytok k stenám a na jedálenský stôl navrúšili tanieri s nedojedeným jedlom a ohorkami z cigariet. Miestnosť zaplnili tóny piesne nejakej brazílskej kapely, veselé a horúčkovo-vité. Jedna z Cleiných kamarátok, kedysi tanečnica vyškolená v Batsheve, teraz opatrovatelka, predviedla gymnastickú zostavu, ktorá vyústila do prevrhnutia niekoľkých váz s pivonkami a nakopnutia francúzskeho vizážistu do tváre. Prázdne fľaše sa hromadili na kuchynskej linke, na stole aj na parapetoch. Každý chcel, aby ako ďalšia hrala práve jeho pesnička.

Cleo práve uvoľnene tancovala s Quentinom, keď ju Frank odchytil uprostred otočky a odtiahol ju cez chodbu do Santiagovej izby, preč od hostí. Posteľ bola pokrytá svadobnými darmi. Zavrel za nimi dvere.

„Sotva som ťa dnes videl,“ povedal a pritiahol si ju bližšie.

Vášnivo, dychtivo sa pobozkali. Spoza dverí k nim doliehal smiech hostí. Nieкто zmenil pesničku a popod dvere sa vkradli tóny starej soulovej skladby so známym gitarovým riffom. Frank ju vzal do náručia a tanečným krokom viedol okolo postele. Napočudovanie, bol naozaj dobrý tanečník oplývajúci sebavedomím, ktoré prichádzalo s vekom. Bola to jedna z vecí, ktoré ju na ňom najviac pozitívne prekvapili.

„Prvý tanec,“ Frank sa rozosmial. „Náš prvý novomanželský tanec.“

Naklonil ju dozadu, príliš blízko k zemi, až sa jej na okamih zastavilo srdce. Bol opitý. Určite ju pustí. Ale on ju vytiahol nahor, pritisol k sebe a pomaly jej rozvlnil boky v súlade s tými jeho. Potom jej po jednom začal sťahovať ramienka šiat. Zostala stáť v kaluži modrého hodvábu. Mala na sebe bielu čipkovanú spodnú bielizeň s malou ružovou ružičkou uprostred, jediný ústupok tradičnému svadobnému odevu. O krok ustúpil, aby si ju mohol obdivne prehliadnuť. Cítila sa veľmi mladá, veľmi krásna. Tešíť sa z druhého a zároveň byť potechou pre neho – práve po tom vždy túžila. Frank si ju pritiahol k sebe a začal jej bozkávať uši, krk, kľúčnu kosť, bradavky. Pokľakol, aby ju mohol pobožkať na rebrá, pupok, boky.

„Chutíš úžasne,“ povedal s ústami plnými jej pokožky.

Zdvihol ju a posadil na komodu. Cleo si oprela hlavu o zrkadlo. Oproti nej okno rámovalo levanduľový štvorec oblohy. Roztiahol jej nohy a kľakol si pred ňu. Veľmi nežne jej odhrnul nohavičky a pritiahol si ju k ústam. Ruky mala zaborené v jeho vlasoch a objímala mu zátylok. Frankov jazyk bol ako malý plamienok. Cleo zdvihla oči k stropu a vydýchla. Potom jej Frank zasunul prsty dovnútra a pomaly nimi pohyboval, pričom neprestával kmitať jazykom. Cleo cítila len teplo, v hlave nemala žiadne myšlienky. Hánky si vtlačila do úst. *Príliš*. S prenikavým výkrikom zaklonila hlavu dozadu.

Zrazu sa v jej zornom poli objavila Frankova tvár. Oči mu blúdili po jej hlave.

„Si v poriadku?“

Cleo sa otočila, aby zistila, na čo sa pozerá. V strede zrkadla zbadala tenkú prasklinu, z ktorej trčal pramienok jej svetlých vlasov. Končekmi prstov si ohmatala zátylok.

„Krváca to?“ opýtal sa Frank.

„Asi nie,“ odvetila Cleo. „Ani som to necítila.“

Frank sa pousmial.

„Nuž, bola si zaneprázdnená.“

Pristúpil k nej, aby jej skontroloval hlavu, a jemne ju pobozkal na temeno.

„Čo povieme Santiagovi?“ vyzvedala.

„Ten si nič nevšímne,“ vyhlásil Frank s istotou. „Pod!“ Zložil ju z komody a podal jej šaty. „Opustíme miesto činu.“

Vyšli zo spálne a vonku našli Quentina opierajúceho sa o stenu. V ruke držal balíček zabalený v darčekomom papieri.

„Veľmi dobre viem, čo ste tam robili,“ podotkol.

„Máš jej srdce,“ povedal Frank so smiechom. „Dovoľ mi mať aspoň jej telo.“

„Nebud' vulgárny,“ napomenul ho Quentin. „Otvoríte si svadobný dar?“

Cleo rozviazala grogrénové stuhy, zdvihla veko škatule a odhrnula trepotajúce sa vrstvy hodvábného papiera. Vnútri bolo Fabergého vajíčko. Malo krémovú a pastelovomodrú farbu podobnú tej, ktorú možno nájsť na Michelangelových oblohách. Bolo obalené v zlatej sieťke posiatej diamantmi. Cleo ho opatrne vytiahla z krabičky, stálo na štyroch špirálovitých zlatých nohách ako miniatúrny koč a v rukách sa jej zdalo prekvapivo ťažké.

„To je nádhera,“ vzdychla Cleo. „Ach, Quentin.“

„Nie je pravé,“ dodal Quentin rýchlo. „Teda, nie je z cárskeho Ruska alebo odkiaľ to. Tie stoja asi tak tri milióny dolárov. Ale je od tej istej spoločnosti. A, no, myslel som si, že by sa ti mohlo páčiť.“

Frank objal Quentina okolo pliec a pevne ho stisol. „Je to úžasné,“ povedal. „Celá Cleo.“

„A to nie je všetko,“ pokračoval Quentin. „Keď darovali prvé vajce ruskej cárskej rodine, bolo v ňom ukryté prekvapenie. Zlatý žltok. V ňom bola zlatá sliepka a v nej zase maličká koruna. Každé vajíčko by malo mať v sebe nejaké prekvapenie. Takže... otvor ho.“

Navrchu vajíčka bola zlatá svorka, ktorá držala obe strany sieťky pohromade. Cleo ju stlačila a vajce sa roztvorilo. Z nebesky

modrého dna vystupoval úzky zlatý podstavec a na ňom ležala malá kovová truhlica posiatá drahokamami.

„Otvor aj tú,“ nabádal ju Quentin.

Cleo končekom prsta zdvihla veko truhlice. Vnútri bola nádobka s bielym práškom. Frank vybuchol v smiech.

„Predpokladám, že táto časť darčeka je určená Frankovi,“ povedala Cleo.

„Vám obom,“ opravil ju Quentin. „A mne.“

„Ďakujeme,“ povedala Cleo, zaklapla vajíčko a pobozkala Quentina na líce. „Odteraz je to moja nová obľúbená vec.“

Chcela vajíčko položiť na Santiagovu posteľ k zvyšku darčekom, no Quentin ju schmatol za ruku a ťahal ju ku kúpeľni.

„Nie, nie,“ zatiahol. „Teraz ideš so mnou.“

Cleo s unaveným úsmevom podala vajíčko Frankovi. Zjavne jej bolo súdené stráviť väčšinu svojej svadobnej hostiny v kúpeľni.

„Ja tú zberbu zabavím,“ ubezpečil ju Frank. „Len choď.“

Quentin ju vtiahol dnu a zavrel dvere. Z vrečka si vybral vlastné tajné zásoby a kľúče.

„Ja by som si ťa pokojne vzal.“ Priložil si kľúč k nosnej dierke a silno si potiahol. „Keby si to potrebovala.“

„Ale ja ho naozaj milujem,“ namietla Cleo ostrejšie, než zamýšľala. „Nejde iba o víza.“

„Veď ja viem, viem,“ odvetil Quentin. „Len je divné, že ste už naozaj svoji.“

Cleo sa pozerala do zrkadla a začala si zapleť vlasy do vrkoča, najmä preto, aby si nejako zamestnala ruky. Opatrne sa dotkla zadnej strany hlavy. Miesto, kde si udrela hlavu o sklo, jej pulzovalo bolesťou. Quentin jej ponúkol kľúč, no ona pokrútila hlavou. Pokrčil plecami a sám si potiahol.

„Ľudia sa berú aj z horších dôvodov,“ povedala Cleo.

„Ale aj z lepších,“ nedal sa Quentin, ktorý si prstami prechádzal po dŕasnách.

„Čo ty o tom môžeš vedieť?“ vyštekla Cleo.

„Hej.“ Quentin podišiel k nej, zozadu ju objal okolo pása a bradu si položil na jej plece. „Upokoj sa. Nikto si nemyslí, že si urobila niečo zlé. Viem, že sa ľúbite. Ja ale vždy budem ten, kto ťa bude ľúbiť najlepšie, na to nezabúdaj.“

„Veď ja viem,“ odvetila Cleo. „Utri si nos.“

Quentin si odtrhol kúsok toaletného papiera, vyfúkal si doň nos, a skôr než ho vyhodil do koša, skontroloval jeho obsah.

„Určite ťa ľúbim viac, ako Johnny ľúbi mňa,“ odsekol tvrdým a ráznym hlasom. „Myslím si, že ma okráda. Respektíve mám pocit, že mi kradne vitamíny. No naozaj! V hodnote stoviek dolárov! Keď som sa ho však na to spýtal, akoby mu preskočilo. Začal ma obviňovať, že som ich pravdepodobne už všetky pojedol a len som na to zabudol. Kto by ale, doriti, užil naraz toľko vitamínov a zabudol na to? Nenechal mi dokonca ani magnézium. A ty predsa vieš, aké je pre moje trávenie dôležité.“

„To je strašné,“ povedala Cleo s potláčaným úsmevom. „Magnézium je niečo... no, naozaj veľmi dôležité. Priam nevyhnutné.“

„Ty máš aspoň istotu, že ti Frank nikdy nič neukradne,“ povedal Quentin a premeral si ju od hlavy až po päty. „Niežeby ti mal čo ukradnúť.“

„Vlastne je škoda, že to nezakomponoval do svojho svadobného sľubu,“ dodala rýchlo Cleo, aby odrazila urážku, skôr než by sa v nej stihla uhniesdiť. „Sľubujem, že ťa budem milovať, ochraňovať a že ti nikdy neukradnem nič z tvojich bezcenných harabúrd.“

„A že ti nikdy nebudem držať ruku na rozpálenom sporáku,“ doplnil ju Quentin. „Ako to urobil otec mojej matke.“

Quentin mal schopnosť každú príjemnú debatu v priebehu sekundy otočiť na depresívnu, ako stlačením vypínača.

„To naozaj urobil?“ opýtala sa Cleo prekvapene.

Pozeral do zeme. Dlhé mihalnice mu vrhali na líca tiene pripomínajúce pierka.

„Poľsko,“ Quentin veľavravne pokrčil plecami.

„To som nevedela,“ hlesla Cleo.

„A prečo by si vôbec mala?“ Zdvihol zrak a tvár sa mu rozžiarila nádejou. „Teraz si už so mnou tú lajnu dáš?“

Cleo prevrátila oči a s nepatrným prikývnutím napokon privolila.

„Naozaj vyzeráš nádherne,“ povedal jej, keď si kľakla vedľa neho, sediaceho na záchodovej mise. „Ako detská nevesta.“

Za dverami kúpeľne sa začala okolo vchodových dverí tvoriť skupinka ľudí, ktorí si hľadali topánky a dopĺňali si prázdne poháre. V miskách so šľahačkou a dulce de leche plávali ohorky cigariet. Zoe spala na pohovke, prikrytá Frankovým sakom.

„Tu si.“ Vynoril sa za ňou Frank. Hánkami si pretieral oko ako ospalé dieťa. „Ideme na strechu pripraviť ohňostroj. Svadobný ohňostroj.“

„Aký je rozdiel medzi normálnym a svadobným ohňostrojom?“ opýtala sa Cleo, no Frank už mizol na schodisku.

Na streche sa pred nimi na zamatovočiernej oblohe rozprestrela blikajúca panoráma Manhattanu.

„Z posledného predĺženého víkendu mi zostalo zopár ohňostrojov,“ vysvetlil Santiago rozkladajúci neónové krabice. „Ale pre túto príležitosť som zaobstaral aj nejaké nové.“

Deň obetí vojny. Zdalo sa to už dávno, ale v skutočnosti ubehlo len niekoľko týždňov. Cleo mali koncom mesiaca vypršať študentské víza a firma, pre ktorú pracovala na voľnej nohe ako návrhárka, si už nemohla dovoliť finančne ju podporovať. Keď ju Frank vzal na svoju chatu na severe, ktorú navštevoval len zriedka, myslela si, že ide o rozlúčkový výlet. Keďže ani jeden z nich nevedel šoférovať a ani si špeciálne nepotrpel na domáce práce, boli to tri dni nesúce sa v znamení neustlaných postelí, cereálií na večeru a číreho súkromného blaha.

Frank sa presunul na opačnú stranu strechy a pokúšal sa pripraviť k odpáleniu rakety, ktorú položil medzi dve vínové fľaše. Zatackal sa dopredu a sklenené fľaše sa mu rozleteli okolo nôh.

„Kamoš,“ oslovil ho Santiago a zozadu ho pridržal, „nechaj to na mňa, choď za Cleo a pozrite si ohňostroj spoločne.“

„Má niekto zapalovač?“ zakričal Frank, ignorujúc Santiagu. Pľasol sa po vreckách nohavíc. Niekto mu jeden hodil, no tak nešťastne, že preletel cez okraj strechy a zmizol v tme. Vo dverách sa zjavil Anders, vymenil si so Santiagom dlhý pohľad a napokon sa mu podarilo nasmerovať Franka naspäť k hlúčiku ľudí čakajúcich na ohňostroj. Cleo Franka chytila za ruku.

O ruku ju požiadal cestou domov vlakom z Hudsonu. Opretá o jeho plece upadala do prerušovaného spánku. Jeho líce spočívalo na temene jej hlavy. *Cleo, moja Cleo.* Za oknom zurčala rieka pripomínajúca čiernu stuhu. Len ťažko sa dala odlíšiť od tmavých polí a stromov. *Čo by si... V okne videla odraz Frankovej bielej tváre. Vyzeral ako svätec. Čo by si povedala na to, že by sme sa zobrali?*

Santiago, ktorý práve s Andersom zapaloval prvé rakety, na všetkých zakričal, aby ustúpili. Za nimi vybuchovali jasné chumáče svetla, ktoré na okamih nadobudli tvar hviezd. Obloha žiariaca farbami praskala. Frank si odrazu vytrhol ruku z Cleinej a zohnutý v predklone sa rozbehol vpred. Schmatol raketu, rovno v ruke ju zapálil a vypustil ju do vzduchu pod takým uhlom, že len tesne minula Andersovo rameno.

„Jebe ti?“ Cleo začula Andersov krik, no Frank už utekal naspäť.

Opäť ju chytil za ruku a silno stisol. Pršali na nich iskry. Ohňostroj naberal na intenzite a jeho záblesky osvetľovali tváre prítomných. Cleo sa zahľadela na Frankov vysvietený profil. *Bum, bum, bum!* Hľadel pred seba so zatatou čelustou a vlhkými očami, v ktorých sa odrážali rakety.

Quentinovi nespomenula, čo bolo naozaj vo Frankovom sľube. Prekvapil ju s požiadavkou, či by ešte mohol v závere obradu, keď už boli vybavené všetky formality, niečo povedať. Bol očividne nervózny a po jeho typickej zhovorčivosti nebolo ani chýru.

Keď sa mu konečne podarilo prehovoriť, vyšla z neho len jedna jediná veta: *Keď sa najtemnejšia časť tvojho ja stretne s najtemnejšou časťou mňa, spoločne vytvoria svetlo.*